

- Käpapatrullil külas
- Andekus pole häbiasi
- Tulevik on meie endi kätes

- Horoskoop
- Jaaniretsept: sütel veiseliha

PÕLTSAMAA *valla* SÕNUMID

Mayfair Witches
teine hooaeg –
viimane välismaine
projekt, kus Henessi
osales. →

"Talve" mälestusi
→→

Ugandas – laste-
kodus, mis ehitati
nullist üles. Koos
lastega, kes nüüd
haridusprogrammi
abil koolis saavad
käia. ↓

Kohaliku venna
Mugonziga reno-
veerimas lastekodu
ja istutamas aeda
taimi. ↓

Fotod erakogu

HENESSI SCHMIDT – imeline näitlejanna, kes otsib vaikust ja rahu ja usaldab elu ning südamehäält

Henessi Schmidt on näitleja ning tema rollid teatris ja kinolinal on rõõmustanud paljusid eestimaalasi, lisaks on tema südames kindel koht heategevusel. Üllataval kombel tundub, et tal on ka võime muuta aja kulgu, sest jutuajamiseks mõeldud tund kulus tavapärasest lausa ehmatavalt kiiremini.

Põltsamaa Raamatukokku jõudes oli peas mõte: laval ja teleris nähtu tähendab ju alati kellekski teiseks kehastumist, milline on Henessi siis, kui ta on tema ise?

„Näitlesin, laulsin ja tantsisin juba väikesena, esinesin lasteaias ja käisin koolis näiteringis ka. Keskkoolis oli aga see tuhin möödas, lõpetasin küll teatriklassi, aga teatripisik oli kuidagi ära kustunud,“ sõlmis Henessi meenutus-

te lõngakera lahti. Tema sõnul läks ta aga mingi kummalise tunde pealt Viljandisse Kultuuriakadeemia katsetele ja adus mõne päeva pärast, et ju ta siia kooli sisse saab... „Kokkuvõttes oli see tegelikult ilus aeg. Praegu ma pigem tunnen, et ette ma ei mõtle – olen küll praegu näitleja, aga võib-olla homme ei ole.“

Kas juhindud oma tegevustes tunnetest või mõistusest või on see omamoodi sümbioos?

„Mõistus ei tea asjadest mitte midagi – ta mõtleb hirmumõtteid või mida teised arvavad ja seda püüan ma mitte kuulata. Kuulan südamehäält – mitte emotsiooni, vaid selge tunde pealt, mis tegelikult ei peagi loogiline olema. Ma teen tegelikult neid asju, mida ma kardan. Nii kui ma märkan, et on tekkinud hirm, on see justkui kompssiks, et seda peaks

tegema minema,“ sõnas Henessi, kelle sõnul aastate möödudes ei kahetseta proovitud asju, vaid ikka neid, mis jäid tegemata.

Mis tundega sa lavale lähed, on sul hea meel, et saad öelda mingi sõnumi, meeldib süžee või olukord?

„Praegu olen ma jõudnud sinna, et see on seotud inimestega – nendega, kellega olen laval, ja nendega, kes on saalis. See on inimlikkus, vahetu kontakt ja haavatavus, mis on mulle selles ametis kutsuv. Ja ka isekas soov – areneda ja endasse vaadata. Tunnen, et see aeg on möödas, kui ma n-ö uhkuse pärast mõnda ägedat rolli mängisin. Siingi on süda mängus – soovin tunda, et oleks tore koos töötada ja läbi selle õppida ja rohkem iseendaks saada,“ arvas ta.

Jätkub lk 3

RAIMO METSAMÄRT

HENESSI SCHMIDT –

imeline näitlejanna, kes otsib vaikust ja rahu ja usaldab elu ning südamehäält

Algus lk 1

Teater nõuab päris kohalolu

Teater on ju *live* esitus, filmi tagasisidet sa ju kohe ei tunneta nagu laval olles?

„Teater on palju maagilisem ehk palju rohkem päris. Ükskõik kui hästi on kõik proovides õpitud, pean ma arvestama just seda päeva ja publikut, loob ju publik poole sellest energiast, mis saalis õhus on. Ta nõuab päris kohalolu. Samas võib mõni tegevus olla 10 x järjest naljakas ja siis ühtäkki on publik mitu korda järjest vait, ehkki me teeme kõike samamoodi. Vaja on pidevat värskust – tuleb jälgida nii partnerit kui ennast.“

Kui palju sa rollidele „ei“ ütled, kas otsustad ka südame järgi?

„Jah, olen päris palju ei öelnud, et mitte teha asju hirmu pärast ja mitte kellelegi teisele meeldimise pärast, vaid siis, kui see on päris kutse,“ sõnas näitlejatar.

Kui palju oli Maie rollis (filmis „Talve“) sinu olemust?

„Ta oli vägagi minu enda pealt mängitud roll ja ma ei pidanud palju näitlema – see oli minu jaoks üldse üks helge ja ilus film, mida mulle endalegi meeldib uuesti vaadata. See tundub teiste filmide kõrval justkui rohkem päris,“ tunnistas ta.

Kuidas rahvusvahelisse projekti n-ö jalg ukse vahele saada, kas peab olema lakkamatult pildil?

„Ma ei tea, kas meie üldse saamegi midagi teha. Mul on tunne, et vastavalt sellele, kuidas me elame ja teistega käitume, asjad lihtsalt juhtuvad. Mina olin PÕFFi festivalil, leidsin sealt agendi ja sealt need *castingu* pakkumised tulevadki.“

Kas suured projektid kõditavad kuidagi egot ka?

„Selle vastu ma püüangi kuidagi võidelda, eks see on meil kõigil lihtne tulema – jääda kinni oma saavutustesse ehk hästi tegemine teeb meid justkui väärtuslikuks ja teistest paremaks. See nõuab ak-

tiivset tegelemist, et mitte selle ego pealt asju teha,“ hakkas Henessi naerma. Tema jaoks on tõe hääldjuhuna valjem kui vale oma, vastupidi ka, aga tõe hääld on lihtsalt selgem. „Kellegi teisega ennast võrrelda või võistelda on täiesti mõttetu tegu – teise taustaga, teises olukorras oleva inimese tegu, mida mina veel ei ole proovinud, ja siis end halvasti tunda, on sama mõttetu kui tunda ennast paremana enda tehtu pärast. Igäihel on omad võitlused. Ma pügin pigem sinna poole, et leida alandlikkust ja kaastunnet,“ lausus Henessi.

Kas sa elad sissepoole, näitad inimestele seda, mida vajalikuks pead? Oled sa introvert või ekstravert?

„Ma ei usu otseselt seda introverdi ja ekstraverdi asja – inimene võib olla endassetõmbunud, sest kardab teiste arvamust, aga sel samal põhjusel võib ta ka just vastupidi teiste tähelepanu otsida. Aga kui mõelda, et kust ma energiat ammutan, siis pigem üksi olemisest kui seltskonnast. Aga ma ei tunne, et kardaksin teistele oma sisemust näidata. Ja samas ka ei tunne, et peaksin kellelegi midagi tõestama. Minu tõde on minu tõde – olgu ta siis vaikne või vali.“

Maskiball meis eneses

Me käime inimeste seas ju tegelikult, mask ees?

„Jah, see on ilus kujund, sest maske ja dramatiseeritud käitumist on tõesti palju. See on põhiline asi, millega ma tegelen – kuidas seda maski märgata ja kuidas seda maha võtta ja avastada, kes me siin päriselt oleme.“

Kuidas empaatiaga lood on, kõike südamega tehes ollakse ka empaatiline? Nii läheb ju raskeks?

„Kui teha ausalt, mitte selle pealt, et soovitakse kellelegi midagi tõestada ja tuntuks saada, siis usun, et puhas tõde ongi armastav, kaasa tundev, selge ja hooliv, mis ei tee ka teisele inimesele liiga, siis ei ole see raske ja koormav,“ arvas Henessi.

Sinu jaoks on üksi olemi-

ne vajalik. Kas sellel on ka mitu varjundit, piisab viivust või on vaja pikemat aega?

„Kuidas kunagi, sest eks me vajame ju tasakaalu. Ühel hetkel, kui on väga palju tööd ja suhtlemist ehk elu, on vaja pikemat rahu. Minu jaoks on see reeglina looduses või oma talus olemine ning telefoni ja interneti sulgemine. Üritan igal hommikul nutiseadmeid vältida ja õhtul samuti, sest kui ma seda ei teeks, hakkaksin kohe kõike korraldama. Ka on minu ümber tegelikult palju inimesi, kes on huvitatud sellest, et tulla kolmeks päevaks külla ja mitte ühtegi sõna rääkida. Kui ma märkan, et minusse on kogunenud liiga palju ärevust ja uutmõtteid – siis on see märk, et peaksin natukene vaikuses istuma, et mõtted taas kontrolli alla saada. Väga huvitav on jälgida, kuidas olla kuni minut nii, et mitte mõelda ainsatki mõtet.“

Eelkõige on vaja aeglast elu elada ja kuulata oma südamehäält.

Mõistus ei allu üldse kontrollile ja kohe tulevad suvalised mõtted,“ kirjeldab Hennessi kindlasti kõigile tuttavat tunnet. Mis siis juhtub meie peadega nädala, kuu või aastaga? Teemegi lolle tegusid, ütleme halvasti ja võtame vastu valesid otsuseid.“

Paljud inimesed pelgavad üksindust ja ei oska ka siis olla, kui jutust tekib vaikushetk.

„Seda on huvitav jälgida. Ma ei ole seda kunagi mõistnud, sest mulle on alati meeldinud olla üksinda ja mitte rääkida, aga ma saan aru, miks inimestele vaikus raske on – usun, et me oleme harjunud endale mitte otsa vaatama, mitte tegelema ebamugavate teemadega ja valukohti puudutama. See on ju üks jubedamaid haigusi – tegelikult on ju nii ilus, kui sa suudad olla vaikuses... Ma ei ole kartnud probleeme või eksimusi, see on väärtuslik, kui ma saan avastada valesi tehtut ja

Hennessi oma uues kodutalus.

seda siis edendada. Pigem tülitse, valu ära tunda ja siis vaba olla, kui et mätta kõik endasse ja elada pooltõdedes...“

Hennessi tahab nii väga julgustada neid inimesi, kes ei suuda vaikida ja kardavad üks olla.

„Tehke just seda, mida pelgate!“ Selline mõtte- ja tegevusmall on tema elus olnud üheks põhiliseks kompassiks, mille järgi suunda hoida.

Õppetunnid, mis töid tänutunde

Kas elu on sind hoidnud või hoopiski mitte, et sa teisi hoiad?

„Usun, et elu on mind väga hoidnud, ta on justkui õiglane ema – minu jaoks on ka see ilus hoidmine, kui on saadetud karistusi või õppetunde. Ma olen kõigi nende eest tegelikult tänulik, hoolimata sellest, et see võis mind siis ka nutma panna. Ma usaldan üdini elu,“ sõnas Henessi.

Kuidas sündis Uganda heategevusprojekt?

„Oleks mulle Põltsamaalt kirjutatud, oleksin aidanud siin, aga abi paluti sealt. Koristasin maailmakoristuspäeval teiste näitlejatega Iirimaaal koos parki ja see postitus jõudis ka Ugandasse. Kirjavahetuse tulemusena lõin ma vist juba kolme päevaga MTÜ. Alguses oli plaan aidata ainult ühte poissi ja rajada kaev, aga algne idee kujunes hoopis suuremaks. Oma maa ja lastekodu rajamine – nii on see aeg 3,5 aasta jooksul möödunud. Kokkuvõttes oli see ka suur tänutunne ja kingitus mullegi – muuta totaalselt 40 lapse elu. Kõik see oli ka raske – riiklikke toetusi ei olnud, suuri toetusi samuti ja toetajateks olid ju lihtsad Eesti inimesed. Nad võisid sageli olla ka ise raskustes, aga neil oli lihtsalt niivõrd suur süda, iga kord, kui ma olin valmis loobuma, kerkis esile inimene, kes

soovis aidata,“ on Henessi tänulik.

Kas see projekt sündis ka sind milleski loobuma?

„Suur vastutus ja teadmine, et sa pead õnnestuma, tähendab, et hakkad kõike endast ära andma – aega, tervist, rahu... Olen olnud ka selles staadiumis, et ihkan, et see kõik saaks läbi – siis aga tunnen, et see oleks ju põgenemine. On ju see tegevus ka justkui ilus treeningsaal, tundmaks, et ka sellises olukorras tasub rahulikkuse poole püüelda,“ mõtiskles Henessi.

Suur rõõm tehtust on igal juhul sinuga, seda ei võta keegi ju ära?

„Jaa, aga ma püüan, et see õnn ei oleks saavutuste küljes kinni. Heategevuse mõttes on enamus tehtud küll – elutingimused on paremad, lastel on joogivesi ja majad, kus elada, ja nüüd on veel vaja, et nad igakuised kulutused oma teenistusega tasa saaksid. Viimane pingutus on aga ikka tavaliselt raske nagu jooksjal – kilomeeter enne finišit tahaks ikka hakata lonkima.“

Kui saabub aeg, kus see projekt on oma positiivse lahendi saanud, oled sa oma talu rahu ja vaikus?

„Jah, siis ma saan tallu eemalduda ja avastada, et rahu ja õnn, mida ma ootas, ei olnud üldse mingist tööst vabanemisega ega millegi välisega seotud, vaid ikka peab seda kusa-gilt enda seest edasi otsima,“ muigas Henessi.

Mida sa inimestes kõige rohkem hindad?

„Ausust, sest aus on kõige keerulisem olla – nii teiste, aga eelkõige iseenda vastu. Kui kõigest ausalt räägitakse, ei oleks ka probleeme – tekivad ju probleemid siis, kui hakatakse ümbernurga juttu rääkima või midagi varjama. Minu arvates ei saa tõde haiget teha, sest haiget teeb ise-

enda ootus või mask, mida see tõde kriibib.“

Kas sa tunnend, et elus on midagi veel tegemata, aga mis ootab oma järke?

„Püüan endale mitte mingeid raame ja ootusi seada ja püüan võtta kõike rahulikult,“ arvas Henessi, kes peab ennast suveinimeseks. „Pigem meeldib mulle suve lõpp, sest eestlased jooksevad suvel pööraselt ringi – energiat on nii palju, nii et sellega ei osata hakkama saada, ja augusti lõpus lubatakse viimaks endale rahu ka suve nautida,“ lisas ta juurde.

Kas ilma maakoduta ei kujutaks sa oma elu ettegi? Näiteks elaksid Lasnamäel?

„Tõepoolest mitte, see on üks vajadus, millest ma ei suudaks lahti lasta. Äsja tulim ma 1,5 kuu pikkuselt reisilt Indiast ja olles olnud nädal Tallinnas, oli see minu jaoks juba piir – linnas on väga raske rahu leida ja hoida. Kui ma jõuan tallu, on juba paari tunni pärast kõik probleemid lahustunud,“ sõnas Hennessi kodutalu kohta, mille leidmiseks kulus tal aastaid.

Oled sa õnnelik inimene?

„Väga...“ See vastus kõlas Henessi huulilt viivitamatult, ilma ainsagi kõhkluseta. Kui paljud saavad seda enda kohta öelda? „Tegelikult julgen ma 100% öelda, et igaüks on õnnelik inimene, ainult kuidas seda märgata ja uskuda? Eelkõige on vaja aeg maha võtta, aeglast elu elada, teha neid asju, mida sa kardad, ja kuulata oma südamehäält. Leidke enda kõrvale häid inimesi!“ Nii sõnas Hennessi Schmidt ju-tuajamise lõpetuseks.

Soovime Henessile, et kõik päevad tema elus oleksid täis rõõmu, rahulolu ja kordaminekuid ning et iga päev oleks killukese võrra päikselisem eelmisest!

RAIMO METSAMÄRT

Foto erakogu